

Op de voorste rij van links naar rechts ziet u de dames Vasen-Kunkeler, Vos en Van Frankenhuiszen. Achter hen zitten mej. Spies en mej. Fehrmann.

VERVOLG VAN PAG. 1

Hoeverveel zorgvuldig en moeizaam opgekweekte goodwill hiermee verloren gaat? Hoeverveel dure advertenties hiermee teniet worden gedaan?

Misschien zult u het niet leuk vinden, om als vaste propagandist van ons bedrijf beschouwd te worden. Wanneer u 's avonds de poort uitgaat denkt u waarschijnlijk ook liever aan andere dingen dan aan Van der Heem. Maar toch bent u er een. Of u nu wilt of niet. Want als men een betrouwbaar oordeel wil hebben over onze fabriek en zijn producten, dan komt men bij u, want u werkt bij Van der Heem en u kunt het waken!

Men verwacht nu eenmaal dat u een beetje enthousiast zult zijn over onze televisietoestellen of onze Solex. En als u het niet bent — eenvoudig weg omdat u er al de hele dag in zit — dan zou ik zeggen: doe maar alsof. Want als u niet enthousiast bent, krijgt men gewoon een verkeerde indruk. En dat zou niet rechtvaardig zijn, want onze producten zijn goed. Wij mogen het niet hebben van een lepe reclamestunt of een extra korting voor de handelaar. Wij moeten het hebben van onze goede naam, van het feit dat onze stofzuigers en radio's en Solex'en goed zijn. Niet zo'n beetje, of: „t gaat wel geloof ik", neen, goed. Bedenk, dat uw oordeel voor een toekomstig koper belangrijker voor hem kan zijn dan een hele rij advertenties.

Wij hebben bijna 2500 man personeel. Al die mensen komen iedere dag thuis in een gezin. En dat gezin komt iedere dag weer in contact met alle mogelijke kennis en leveranciers. Is het dan ook niet eens de moeite waard erbij stil te staan, wat voor een grote verantwoordelijkheid wij eigenlijk dragen wanneer men ons oordeel vraagt?

J. E.

Nationale typewedstrijd

Mevr. C. C. M. Vasen-Kunkeler

boek succes

In de Rotonde van de Houtrustruhalen te Den Haag vond zaterdag j.l. de uitreiking plaats van de onderscheidingen aan Nederlands beste typisten.

Van de 81 typisten hebben 27 zich weten te plaatsen, waaronder ook twee VDH-sters, namelijk mejuffrouw Fehrmann van de Bedrijfsleiding Maanweg en mevr. Vasen-Kunkeler van de afdeling Verkoop. De overige deelnemers moesten wegens overschrijding van het foutenpercentage voor 1957 worden afgewezen. Maar wij weten dat zij zich niet laten ontmoedigen; er komen nog meer gelegenheden na dit jaar om te tonen wat zij kunnen presteren. Tenminste wanneer de zenuwjes niet teveel de baas worden.

Evenals de vorige jaren werden de uitslagen bekend gemaakt „van onderop", waarbij mejuffrouw Fehrmann een eervolle vermelding uit de handen van de voorzitter ontving. Met 277 aanslagen per minuut (netto) bezette zij de 27e plaats. Een mooie succes voor haar, wanneer we in aanmerking nemen dat zij voor de eerste keer heeft deelgenomen.

Opmerkelijk was de prestatie van mevrouw Vasen. Zij heeft twee keer deelgenomen en wist zich in beide wedstrijden, zowel in 1956 als in 1957, te handhaven. Bezette zij in 1956 de 29e plaats met 303 aanslagen, thans klom zij naar de 21e plaats met 345 aanslagen.

Wanneer we nog bedenken dat 33 % van alle deelnemers werd geplaatst, dan heeft Van der Heem zich op dit percentage behoorlijk gehandhaafd.

Het kan niet altijd 100 % zijn, zoals in 1956. Volgend jaar zullen de VDH-sters echter hun beste beentje weer voorzetten, dat weten we nu al.

Zowel deze typistes als de trainers wensen wij voor het komende type-seizoen sterkte en..... succes!

Spreekuur O.R. Maanweg

15 OKTOBER 1957.

1e pauze: de heren Laurier — Poppen.

2e pauze: de heren Kouwer — Van der Velde.

Spreekuur O.R. Utrecht

Fabriek Abstederdijk.

18 OKTOBER 1957.

1e pauze: de heren De Zeeuw — Kreeftmeijer.

2e pauze: de heren Bul — Van Beek.

Spreekuur O.R. ENAF

16 OKTOBER 1957.

1e pauze: de heren De Cates — Rhijnburger.

Alles in een

Deze keer willen we het eens niet hebben over ons dagelijkse werk of over algemene gebarentussen. Zo'n enkel keertje kunnen we wel eens even terzijde gaan.

En misschien is het nog niet eens zo ver terzijde. Want we zijn als mens een eenheid. Zoals we ons voelen en gedragen in het ene veld van ons leven, zo zijn we in diepste wezen ook op andere gebieden. Alleen zal het ene levens-terrein ons prettiger zijn dan het andere. Maar iemand die hulpvaardig is, is dat overal. Wie zelf-zuchtig is, is dat ook overal. Wie zich wil ontwikkelen, doet dat overal.

Nu stappen we meteen over op het onderwerp van deze dag en we vragen ons af: wat zoeken we in onze ontspanning? Nog scherper afgebakend wordt deze keer de vraag: wat verwachten we van onze personeelsavonden bij Van der Heem?

De Programmacommissie doet haar best om die avonden verzorgd en goed voorbereid aan te bieden. Dat zal ook wel eens niet helemaal gaaf uit de doos komen, maar over het algemeen is het gebodene op een goed peil. Toch is soms de belangstelling van ons personeel maar zeer matigjes.

O ja, we kunnen allerlei redenen noemen: de griep, de afstand, de televisie, een andere nog interessante samenkomst enz. enz.

Wat we echter ook nogal eens zijn tegengkomen is de onbekendheid met het soort amusement of kunst dat wordt geboden. Er is een gezegde, dat luidt „wat de boer niet weet, hij niet eet". Als dat voor een boer waar zou zijn dan zeker niet voor boeren alleen. Toen we indertijd Rob van Reyng met zijn pantomime lieten komen, zonden we geen noemenswaardig aantal mensen in de zaal hebben gehad — omdat men niet wist wat pantomime was en wie die Rob was — als we niet tegelijk het ballet en de band hadden laten optreden. Wie er toen kwam — en dat waren er toen ruim 500 — waren geestdriftig over Rob van Reyng.

Nu krijgen we 18 oktober Maarten Kapteyn. De oudere garde onder ons kent hem, want jaren geleden is hij ook hier geweest. Sommigen kennen hem van de radio uit hoorspelen e.d., maar het gros van onze mensen kent hem waarschijnlijk niet. Is dat een reden om dan maar bij voorbaat niet te komen?

Deze man verstaat de kunst om stukken te spelen of voor te dragen op zodanige manier dat het voor ons leeft en alsof alle mensen, die hij weergeeft, daar op dat podium zijn, terwijl hij er toch maar helemaal alleen is. Alles wat het stuk wil zeggen voltrekt zich door één man, Maarten Kapteyn. Zo iets te zien, is een vrije avond ten volle waard.

Scheurer.

NIEUWS van het TOETSENBORD

DE LES VAN HOUTRUST

onze Standaardbrief-wedstrijd

Is u ook de vorige week zaterdagmiddag in Houtrust geweest, waar in de Rotonde de uitslag van de Nationale typewedstrijd werd bekendgemaakt? Nee? Dat is jammer. U had dan de spanning kunnen aanvoelen, die daar heerste, u had kunnen applaudiseren voor de prijswinnaars en u had kunnen meevoelen met hen, die ondanks uiterste krachtsinspanning niet tot de bekrondenen behoorden.

Wat heeft die uitslag ons geleerd? In de eerste plaats, dat de prestaties steeds beter worden en dat de gemiddelde snelheid steeds hoger komt te liggen. Waaruit dan weer volgt, dat het vakmanschap — zo dit woord al voor dames kan worden gebruikt — op de schrijfmachine steeds beter moet worden, wil men als typiste slagen.

Maar ook is weer gebleken, dat er niets zo wisselvallig is, als de uitslag van een wedstrijd. Allerlei persoonlijke factoren spelen een rol. Men maakt zich zenuwachtig, gedachten als „zou ik wel geplaatst worden", of „als ik nu mijn plaats van verleden jaar maar kan behouden", kunnen finest zijn. De tekst kan tegenvalen, of men voelt zich minder goed gedissponeerd.

IETS NADERS

over de

Toneelgroep Utrecht

Reeds geruime tijd lopen wij met het plan rond eens iets meer omtrent de VDH Toneelgroep Utrecht aan de weet te komen. De uitvoering van 18 september j.l., waarover u in het VDH-tje van 28 september hebt kunnen lezen, heeft ons tot daden gedwongen. Wij hebben de voorzitter, de heer G. Jacobs, een bezoek gebracht en bij hem onze nieuwshonger gestild.

Het was de laatste jaren de gewoonte om op de vrijheidsbestedingsavond een toneelstuk te brengen. De moeilijkheden die er ieder jaar weer waren om er in augustus een toneelgroep werd samengesteld, een en ander in overleg met de bedrijfsleiding.

Van het bestuur maken deel uit: mej. J. Jonkers, secretarisse-penningmeesteresse, R. Jansen, regisseur en G. Meyer, plaatsvervangend regisseur.

De groep streeft een charitatief doel na. In verband hiermede werd na de oprichting een rondschrijven gericht aan diverse militaire technizen, ziekenhuizen, sanatoria en gestichten. Succesvolle opvoeringen werden reeds gegeven in het Militair Centrum Utrecht, Militair Hospitaal, Recreatieoord Grote Bosch Doorn, Rijks Observatiehuis voor jongens te Zeist en in het Sanatorium Berg en Bosch te Bilthoven.

Onze bekende Standaardbrief is aangepast aan de tegenwoordige omstandigheden. Hij zal binnenkort worden toegezonden aan alle belanghebbers. Beschouw die brief als een prachtige oefening, voor u zelf en voor uw werk. De wedstrijd zal worden gehouden omstreeks half november a.s. Doe daaraan mee en denk niet: „Een wedstrijd? Niks voor mij!" Ook uw collega's, die wel meedoel, kan met onberekenbare factoren te kampen krijgen. En de Standaardbrief-wedstrijd heeft altijd nog het voordeel, dat de tekst bekend is. Die kan u dus geen parten spelen!

Ter afsluiting van het seizoen volgt in 1958 een optreden voor de VDH-huisvrouwen en eventueel nog een opvoering voor VDH Den Haag.

Laat het niet least zij vernemen dat de couliessen eigenhandig worden verzorgd door de heren De Rover en Kreeftmeier.

Toneelgroep Utrecht, wij wensen jullie veel succes; dat jullie op de goede weg zijn, heeft de uitvoering op 18 september j.l. bewezen!

1.

Hartelijk dank!

Hiermede bring ik mijn hartelijke dank aan chef, bezen, Ziekentrost en collega's voor bloemen en fruit, tijdens mijn zekere ontspanning.

Th. Huisker, afd. 2653.

Als het regent zijn de straten nat

Elsje en Bertje zitten voor het raam, ze kijken verdrietig naar buiten. Op de straat liggen grote plassen, ja, want het regent, het regent al de hele dag. Nu kunnen Bertje en Elsje niet naar buiten en dat is jammer want ze hebben vakantie. Ze zitten maar stillempjes bij het raam en kijken naar de druppels die op de ruit vallen.

Pats, daar komt een hele dikke; hij glijft met 'n vaartje naar beneden en laat een leuk glijbaantje na. Pats, daar komt er weer een; Elsje glijft met haar vinger over het raam mee naar beneden. Bertje zoekt ook 'n druppel uit, dat is 'n dikke, zijn vinger roetscht met 'n vaartje over het raam. Leuk spelletje is dat.

Maar daar komt moeder binnen. O kleine vlezervd, zegt ze, julle maken m'n hele raam vuil met je vingers. Kom maar gauw hier dan gaan we gezellig met z'n driejes theedrinken. Bertje en Elsje komen gauw naar de tafel toe. Lekker thee. Ik veel suiker hoor Moes, roept Bertje. Ja hoor, lacht moeder, jij veel suiker. Ze pakt de suikerpot en wil er een schepje suiker uithalen. Ach, zegt moeder dan opeens, Elsje haal jij eens gauw de suikerbus uit de keuken, de suikerpot is helemaal leeg. Ja moes.

Moes... moes... waar is de suiker dan? In de suikerbus. Ik zie het niet. Ik kom. Nu gaat moeder zelf maar kijken. Ach, dat is nou ook jammer, de suiker in de keukens is ook op. Nergens is er meer 'n korreltje suiker. Hoe moet dat nu? Thee zonder suiker is immers niets lekker.

Moeder ik weet wat, roept Bertje wij gaan even suiker halen op 't hoekje. Maar het regent zo, kijk eens naar buiten. Ja dat is waar, buiten vallen nog steeds dikke druppels op de straat. O, dat hindert niks, dan doen we onze jasjes en onze laarzen aan, lacht Elsje. Dat mag toch wel hè moes? Goed, zegt moeder, dan mogen jullie mijn paraplu ook meenemen, dan word je helemaal niet nat. Elsje en Bertje kleeden zich vlug aan en moeder haalt de

grote boodschappentas en de portemonnee. Hier, zegt ze, Bertje draagt de tas en Elsje de paraplu. Gauw terug komen hoor jongens en niet de suiker uit de tas halen anders wordt de zak nat en scheurt hij. Ja moeder, beloven ze allebei, we zullen goed oppassen.

O, wat regent het hard. Maar Elsje en Bertje worden lekker niet nat. De regen tikt vrolijk op de paraplu en hun laarzen zijn helemaal dicht. In de winkel geeft Bertje netjes de tas aan de meneer en zegt: één kilo suiker alstublieft! Een kilo suiker?... goed, hoor. De kruidenier doet de zak in de tas en haalt het geld uit de portemonnee. Kijk eens, zegt hij dan. Lusten jullie een snoepje? Ja, dat lusten ze wel, ze krijgen allebei een dropje. De kruidenier doet ook voor allebei nog 'n toverwal meneer, zeggen ze en hebben hele zwarte lippen. Een julle de toverbal maar lekker thuis op, zegt de kruidenier en hij houdt de deur voor Elsje en Bertje open. Als ze 'n eindje gelopen

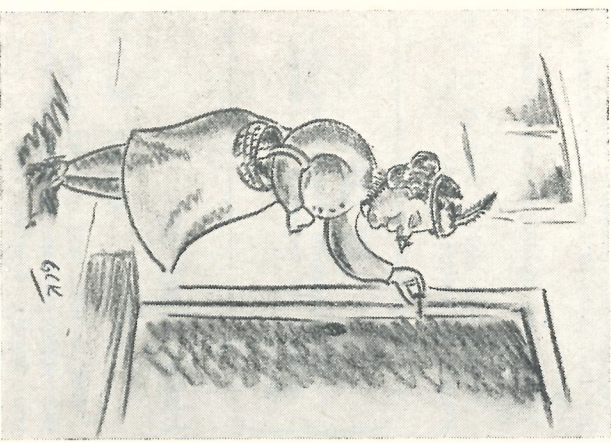
hebben vraagt Elsje aan Bertje: Bertje heb je je dropje al op? Allang en jij? Ik ook allang. Zullen we even in de tas naar de toverbal kijken, Bert? Nee, zegt Bertje, die is voor thuis. Ja, maar we eten hem ook nog niet op. We kijken alleen maar. O nou vooruit dan maar. Ze staan stil, de regen tikt heel hard op de paraplu. Ze merken het niet. Ik zie ze niet. Els. Zal ik eens zoeken dan moet jij de paraplu vasthouden. Els voelt in de tas. Nee zij vindt ze ook niet. Dan zet die domme Elsje de tas zomaar op de grond op de natte stenen. En ze voelt nog eens. Bert, vraagt ze verschromt, we zijn ze toch niet verloren? Och weinee, de tas is toch niet open geweest. Misschien staat de suiker erop. O en kijk nu eens wat er gebeurt, Elsje haalt de zak met suiker uit de tas. Die zak is zwaar, hoor! Bertje zegt ze, goed de paraplu boven de zak houden anders wordt hij nat. Ooooo... zegt Bert boos, je mag de suiker er niet uithalen van moeder. Ik doe het toch maar evenfjes, dat mag best. O, wat zijn die twee kinderen nu ondeugend en dom!

Met allebei haar handen houdt Els de zak met suiker vast. Ja, want hij is zwaar. Maar nu heeft ze geen hand meer over om in de tas te voelen. Ze heeft toch geen drie handen en Bertje kan ook niet voelen, want die moet de paraplu met beide handen stijf vasthouden.

En dan... dan zet Elsje de zak met suiker zo maar op 't straat op de natte stenen. O wat 'n dom kind, nu wordt de zak toch nat van onderen, maar daar denkt ze niet aan. Bertje, goed de paraplu er boven houden hoor! Ja, knikt Bertje en staat doodstil. Nu voelt Els met haar handjes en ja hoor daar heeft ze de toverballen. Een rode en een groene.

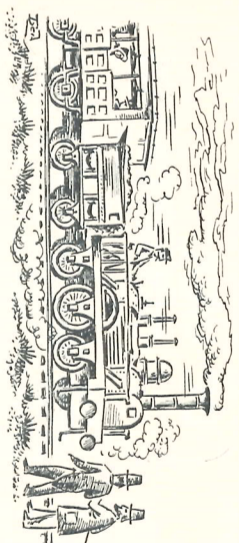
Hier Bert, de rode is voor jou, dan neem ik de groene. Ze steekt hem vlug in haar mond. Bertje ook. Dan pakt Elsje de zak met suiker weer met twee handen vast en tilt hem van de grond. Maar o kijk 'ns. De zak is helemaal nat geworden en als ze hem een klein eindje heeft opgetild krass dan scheurt de zak, eerst een klein scheurtje maar dat wordt steeds groter. Krass krass. O, grote tranen rollen uit Elsjes ogen, want uit de zak komt een hele straal suiker en valt zomaar op straat. Bertje houdt vlug zijn hand er onder maar het helpt niets. De scheur is zo groot, er ligt al een heel bergje suiker op de straat. Dan stopt Els maar vlug de zak in de tas en weg hollen ze. Het hoopje suiker ligt op de stoep. Ze kijken niet één keertje om. Huttend komen ze thuis, moeder staat al aan de deur. Kom gauw binnen, wat is er aan de hand jongens? Zijn jullie gevallen. Nee schudden hun hoofdjes. Dan vertelt Bertje het hele verhaal aan moeder. Moeder is boos en verdrietig. Domme kinderen zegt ze. Ik had toch gezegd dat je de zak er niet uit mocht halen. Ja moesje, snikt Els ik heb er zo 'n spijt van. Ik ook, ik ook, huilt Bertje. We zullen het nooit meer doen. Nu, zegt moes, geef me dan allebei een dikke zuiker en ga gauw 'n nieuwe zak met suiker halen. Denk er om, niet dom zijn hoor. Nee moes, zeggen ze, en ze lachen alweer. Dan tas weer open gaan maken? Ja? Ik denk het niet hoor.

DE GRAVIN VAN KAREKANDEL

De Gravin van Karekandel Die gaat elke avond aan de vooravond Je komt haar om een uur of negen Gewoonlijk nel een keertje tegen Ze gaat helemaal alleen En is door het dolle heen. Bij elke huisdeur blijft ze staan En belt vrolijk lachend aan. Want de Gravin van Karekandel Is om zo te zeggen in de handel. In het mandje aan haar arm, Heeft ze worstjes, koud en warm. Heerensokken, tarwemeel, Pepermunt en pipkaneei, Schuurpapier en tontenthoeken, Luicfers en prentenboekjes. Klokken met en zonder weer. En nog heel veel dingen meer. Tot onstreeks een uur of elf Gaat de verkoop als vanzelf. Maar dan is het afgelopen, Wil geen mens meer van haar kopen.

De Karekandelse Gravin Pakt dan vlug haar boeltje in. Je ziet haar dan naar huis toe smellen Waar ze gauw haar geld gaat tellen.

SNELHEID Snelheid Snelheid

In een tijdschrift zag ik eens een getekend plaatje, voorstellende de eerste trein in Nederland, die in het jaar 1839 van Amsterdam naar Haarlem reed. Twee heren, in de kleding van die tijd, kijken naar dat wonderlijke, ijzeren gevaarte en de een zegt tegen de ander:

„Ik voorspel je, over honderd jaar gaan ze wel twee maal zo snel!”.

Die meneer had beslist een voorzeggende geest, maar wat het aantal kilometers per uur betreft, had hij het toch wel even mis. Die goeie oude Arend — zo heette die eerste locomotief — reed met de voor die tijd verbazingwekkende snelheid van 30 kilometer per uur. Onze moderne gestroomlijnde elektrische locomotief rijdt zeker vier maal zo snel.

Niet alleen de treinen hebben die geweldige sprong in de snelheid gemaakt. De eerste benzine auto reed in 1875 (dus pas 80 jaar geleden!) met een snelheid van... 8 km per uur. Aan een wedstrijd, die in 1900 in Frankrijk werd gehouden nam een auto deel, die... 40 km per uur haalde! En nu? Snelheden van 120 km per uur en hoger zijn geen zeldzaamheid. Wij mensen moeten met die steeds groter wordende snelheid meegroeien en zorgen, dat de machines, waarmee die snelheden worden ontwikkeld, ons niet de baas worden.

Dat wij ons snel kunnen verplaatsen is een groot voorrecht en in onze moderne tijd zelfs noodzakelijk. Maar snelheid kan gevaar! Niet alleen voor berijder van auto of ander motorvoertuig, maar ook voor de omstanders.

Veel wordt er geschreven en gesproken over „Veilig Verkeer”. Maar is dat verkeer wel zo veilig? Als je de krant leest — en velen van jullie zullen dat wel geregd al doen — dan zie je wel anders. Van die veiligheid komt soms heel weinig terecht!

Jullie voelen waar ik heen wil. Onze Jeugdkrant is er voor jullie en jullie zullen in de toekomst grote mensen zijn en er dan voor MOETTEN zorgen, dat met recht van VEILIG verkeer kan worden gesproken. Daarom willen wij in onze Jeugdkrant zo nu en dan jullie aandacht hierop vestigen. Misschien dat jullie dan later hieraan terug denkt, wanneer je zelf eens achter het stuur zit! Maar zover is het nog niet en daarom wil ik dit praatje besluiten met de volgende goede raad:

Steek je een rijweg over: Kijk dan eerst naar links, dan naar rechts en vervolgens weer naar links. Op het midden van de rijweg kijk je weer naar rechts.

Volg deze raad altijd op en leer hem aan je vriendjes, als zij het nog niet weten.

Regen

„Wat is dat nou”, hoor ik jullie al zeggen, „wordt er nu in onze Jeugdkrant ook al geschreven over regen? En wij zijn juist altijd zo blij als het droog is!” Daarin hebben jullie gelijk. Het regent in ons kleine landje zo vaak en zo veel, dat we soms gaan denken — vooral in de vakantie — bleef het nu maar eens een paar maanden achter elkaar droog. Wat zou dat heerlijk zijn!

Zo denken wij erover. Dat er duizenden mensen zijn, die er anders over denken, hoorden wij in onze vakantie. Wij logeerden toen bij tante Ina. Wie dat is? Tante Ina is een mevrouw, die jarenlang in Zuid-Afrika heeft gewoond. De groteren onder jullie weten natuurlijk precies waar dat is. Tante Ina heeft daar vele jaren gewerkt onder de brulle mensen die daar wonen en zij heeft daar heel veel geleerd. Zij heeft ons veel over die mensen verteld, soms nare dingen maar ook veel leukes. Wij hebben haar toen gevraagd eens iets voor de VDH Jeugdkrant te schrijven, waarop ze direct „ja” zei. Wij kregen nu de volgende brief van haar:

„Terwijl ik er over zit te denken, wat ik in de VDH Jeugdkrant over Zuid-Afrika zal vertellen, regent het. Jakkies, vervelend die regen. Ik draai

BRIEVENBUS

Nico D., Den Haag. Dank je wel voor je mooie kaart uit Oisterwijk, Nico. Wat is het daar mooi he. Ben je nog bij de Vennem ook geweest?

Ely v. R., Den Haag. Fijn, dat je zoveel plezier hebt van je netje met ballen.

Ja ik denk ook wel, dat de andere kinderen blij waren met de verrassing. Jammer dat we er zo weinig over hebben gehoord.

De vier populieren

Achter mijn huis staan vier populieren Geschraagd in een rij, als de hemel zo hoog,

In hun frisgroene kleed.

Is door hen dat ik weet:

Is zomert!

Struiks zullen ze weer, die vier populieren Verhezen hun blad, dan zo goudgeel van kleur.

Ontaan van hun plij

Vertellen ze mi:

Is wordt winter.

Ze zijn zo vertrouwd, deze vier populieren, Want als over een tijdje hun frisgroene blad,

De nu kale takken gaat sieren,

Dan zeggen ze mi, die vier populieren: Is wordt lentel!

regen.

En dan, op een gegeven ogenblik gaat het regenen. Neen, niet zoals hier maar veel harder. Het huist en alles om je heen dreunt en het doet je denken aan ramp en overstroming. De kurkdroge aarde scheurt en hele stukken grond spoelen weg.

Maar de mensen zijn dankbaar voor de regen, want de droogte is zoveel erger. Dan maar lever die slagregens. De negers op de heuvels zingen weer, maar het is nu een danklied.

Hoe vaak heb ik toen gezegd: „Wat kan ik er maar verlangen weer eens in Holland in zo'n zachte regen te lopen” en wat verlang ik nu, als het zo regent, naar de zon en warmte van Zuid-Afrika!

Ben Afrikaanse onderwijzer vertelde mij, dat hij eens in de klas vroeg wat een rivier was. Een van de kinderen sleet zijn vinger op en zegt: „Ben droog plekkie onder een brug”.

Zo droog kan het daar zijn. En moeten wij daarom niet blij zijn, dat wij in Holland wel vaak regen hebben?